

teatre

Un cel de plom,
vèncer l'horror
i l'oblit

LA GALERIA

música Obeses • llibres Frederic Mistral • gastronomia Textures

Emmarcada a la zona de la Dordonya, a França, a partir de molts fragments la novel·la retrata un petit món que s'enfonsa. El diàleg amb la tradició, l'estructura perfectament travada i la força de l'erotisme són alguns trets d'aquesta rondalla contemporània.

—Per què tria l'espai de la Dordonya?

—Correspon, en primer lloc, a un viatge que vaig realitzar a un espai molt determinat. En segon lloc, perquè és prou proper a Catalunya per entendre que el valor del que s'hi diu pot tenir repercussions. Després, per la densitat del paisatge que té la Dordonya; no només hi ha coves prehistòriques, sinó que s'hi va hostatjar un temps Paul Celan; el Julien Gracq hi fa també aquesta mena de literatura de paisatge... És un entorn real però a la vegada molt poètic per explicar unes amenaces molt contemporànies. Tot concentrat en la invasió de la vespa negra, però també en l'afany de construcció de les immobilitàries, el poder... Però enganyat a través de la clau de pastoral, d'uns personatges urbans col·locats en un ambient natural o pseudonatural que permet l'experimentació i el discurs teòric, que seria la denúncia de totes aquestes amenaces i la impossibilitat que la poesia salvi aquest món. És el tema que està sempre com a substrat a la meua poesia.

—Per què aquesta impossibilitat, malgrat l'intent?

—Les amenaces són múltiples i en aquest moment ja no les podem ni gestionar nosaltres. La poesia sempre té aquesta virtut d'avançar-se al futur i d'alguna manera donar els codis, les pautes, els símbols perquè, de tota aquesta destrucció, alguna cosa se'n preservi. Quan ho vaig escriure no, però ara la vespa negra ja ha envaït tot el nord de la Península i ha arribat a Catalunya. La destrucció de la mel simbòlicament també és la destrucció de la poesia.

—A què remet el títol?

—A la novel·la hi ha una crisàlide, que és real. És la consciència poètica de la naturalesa, del món. Aquesta crisàlide fa

Susanna Rafart

«La poesia s'avança al futur i dona els codis perquè, de tota la destrucció, alguna cosa se'n preservi»

Autora d'una extensa obra poètica, traductora i assagista, Susanna Rafart (Ripoll, 1962) fa una nova aportació en el terreny de la prosa. Es tracta de **Crisàlide. Pastoral en Si Menor**, una mena de faula amb un alt voltatge simbòlic.

Entrevista d'Anna Ballbona

Crisàlide. Pastoral en Si Menor

SUSANNA RAFART

LaBreu Edicions
140 pàgines

tot el possible per conservar la parella que ve de fora i que s'instal·la en aquesta estranya casa només a fer l'amor. Com una manera de treure'ls del temps perquè puguin sobreviure a la catàstrofe que els envolta. I el subtítol, "pastoral en Si Menor", ve perquè novel·la té un subgènere, sobre la idea del món urbà que colonitza el món rural. La pastoral, en l'hel·lenística, era la novel·la dels amants amenaçats per les guerres. I l'últim punt, en si menor, és el tempo musical d'aquesta novel·la, que té un to una mica melancòlic, que no vol dir desesperançat.

—Com és el procés de construir una novel·la tan estructurada com aquesta?

—El procés avançava amb la idea de crear un ritme ternari, com es fa, per exemple, a la *Divina Comèdia*, que es fa per tercets encadenats. El que passa és que això és prosa i, aleshores, cada capítol té tres fragments que corresponen a tres personatges diferents. Fer referència a la mel també vol dir implícitament fer referència a l'hexàgon, i també vol dir poèticament fer referència a la sextina, a les moltes cares d'un objecte narratiu que es va movent pas a pas, fragmentàriament a cada capítol, perquè aquest temps narratiu avanci.

—Quin paper té l'erotisme a *Crisàlide*?

—Un paper important, perquè la mística és carn i amb l'amor ens salvem de moltes coses. Volia mostrar que, a pesar de ser uns amants joves i molt apassionats, de mica en mica s'hi va instal·lant una rutina, que només trenca el món personal del vell que els contempla. Volia que fos un erotisme de la consciència, no l'erotisme banal que podem trobar a qualsevol pel·lícula. És l'esforç per estimar en un món que s'està destruint i la constatació que també això es desgasta.